

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jany Jedličkové a soudců JUDr. Zuzany Bystřické a Mgr. Petra Pospíšila v právní věci žalobců: **a) Y. O. a b) JUDr. P. O.**, oba zastoupeni JUDr. Radkem Ondrušem, advokátem se sídlem Těsnohlídkova 9, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje, Odbor územního plánování a stavebního řádu**, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, Brno, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, Odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 29.9.2010, č.j. JMK 123272/2010, SpZn. S-JMK 123272/2010/OÚPSŘ, **se z r u š u j e** pro vady řízení a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni a) na náhradě nákladů řízení částku 6 752,- Kč a žalobci b) rovněž částku 6 752,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Radka Ondruše, advokáta se sídlem Těsnohlídkova 9, Brno.

Odůvodnění :

Žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 16. 12. 2010 se žalobci domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29.9.2010, č.j. JMK 123272/2010, SpZn. S-JMK 123272/2010/OÚPSŘ, kterým žalovaný rozhodl o odvolání žalobců proti rozhodnutí Městského úřadu Olešnice, odbor stavební (dále jen stavební úřad) ze dne 24.5.2010 č.j.

DMOL 494/2010, Sp.zn. SMOL 264/2010 SÚ/5, ve kterém stavební úřad rozhodl podle ustanovení § 92 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen stavební zákon), o umístění stavby „fotovoltaická elektrárna Ústup - etapa 1.“ (dále jen stavba) na pozemcích p.č. 398/2, 92/2, 431/2, PK 125/1, PK 119, PK 118, PK 440, PK 115 v k.ú. Ústup. Žalovaný změnil výrok č. 1 prvostupňového rozhodnutí tak, že upřesnil podmínku č. 1. výroku č. I. územního rozhodnutí o umístění stavby neboť dospěl k závěru, že touto změnou bude odstraněno pochybení stavebního úřadu, aniž by došlo k zásahu do předmětu prvoinstančního rozhodnutí. V ostatním žalovaný napadené rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil a odvolání zamítl. V odůvodnění žalovaný uvedl, že odvoláním napadené rozhodnutí stavební úřad vydal na podkladě provedeného územního řízení o umístění stavby, spojeného ve smyslu ustanovení § 78 odst. 1 stavebního zákona a ustanovení § 140 správního řádu se stavebním řízením. Výrokem označeným č. I. výrokové části citovaného rozhodnutí rozhodl stavební úřad podle § 92 stavebního zákona o umístění výše uvedené stavby. Výrokem č. II. předmětnou stavbu povolil. Odvolatelé napadli oba výroky, tedy jak rozhodnutí o umístění stavby, které je podmiňujícím výrokem, tak i stavební povolení, které je navazujícím výrokem. Stavební úřad před předáním věci odvolacímu orgánu odvolací řízení ve věci odvolání proti stavebnímu povolení přerušil podle ustanovení § 64 odst. 1 písm. e) správního řádu ve vazbě na ustanovení § 140 odst. 7 správního řádu, usnesením ze dne 9.8.2010 Č.j. DMOL 634/2010, sp.zn. SMOL 264/2010 SU/11, které nabylo právní moci dne 28.8.2010, do doby skončení řízení o odvolání proti územnímu rozhodnutí o umístění stavby. Vzhledem k tomu žalovaný provedl odvolací řízení pouze ohledně vydaného územního rozhodnutí o umístění stavby. Předmětem odvolacího řízení tedy nebylo přezkoumání stavebního povolení stavby. Žalovaný přezkoumal rozhodnutí stavebního úřadu na základě námitek uplatněných v odvolání (soud konstatuje, že takřka shodné námitky uplatnili žalobci rovněž v žalobě). Konstatoval, že k přezkoumání napadeného územního rozhodnutí přistoupil na podkladě předloženého spisového materiálu správního orgánu prvního stupně, ze kterého zjistil skutkový stav, který popsál.

K odvolacím námitkám žalovaný jako odvolací orgán uvedl, že se neztotožňuje s tvrzením odvolatelů že umístěná stavba, označená jako 1. etapa, není schopna plnit svůj účel bez vybudování druhé etapy. Z projektové dokumentace nic takového nevyplývá, stavba je řešena jako kompletní areál s trafostanicí, oplocením a všemi potřebnými přípojkami. Jedná se o samostatně provozuschopnou fotovoltaickou elektrárnu. Etapizace je pouze na volbě žadatele a stavební úřad neměl žádný důvod ji odmítnout. Ke spojení územního řízení se stavebním došlo usnesením ze dne 5.3.2010, odvolatelé se o tom řádně a včas dozvěděli z oznámení o zahájení spojeného územního a stavebního řízení, což vyplývá z jejich včas podaných námitek u stavebního úřadu 6.4.2010, tedy v den veřejného ústního jednání, kterého se měli možnost zúčastnit. Proti usnesení poznamenanému do spisu o spojení řízení podle § 140 správního řádu žádný opravný prostředek zákon nepřipouští. Na základě podání odvolatelů ze dne 6.4.2010 stavební úřad rozšířil okruh účastníků řízení o odvolatele, na základě jejich požadavku doplnil spisový materiál a doručil jim do vlastních rukou opatření ze dne 28.4.2010 č.j. DMOL434/2010 sp.zn. 264/2010 SU/6, kterým vyrozuměl účastníky řízení a dotčené orgány, že došlo k doplnění podkladů pro rozhodnutí a dal jim možnost před vydáním rozhodnutí seznámit se se shromážděným spisovým materiálem a vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí. Bylo pouze na rozhodnutí odvolatelů, zda této možnosti využijí. Napadeným územním rozhodnutím byla umístěna stavba v souladu s územním plánem sídelního útvaru Ústup. Na věci nic nemění ani návrh odvolatelů na přezkoumání a zrušení opatření obecné povahy Změny č. I. územního plánu sídelního útvaru obce Ústup, vydaného dne 11.5.2010, neboť umístěvaná stavba do území řešeného změnou nezasahuje. Návrh odvolatelů na přezkum uvedeného opatření obecné povahy (Změny č. I.) byl zamítnut

rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. 6 Ao3/2010-120 ze dne 4.8.2010. Odvolateli deklarovaný záměr podat návrh na zrušení části původního územního plánu je pro rozhodování stavebního úřadu a žalovaného irelevantní. V územním plánu byla lokalita, na které je umístěna stavba schválena jako plocha pro výrobu, a to ve stejné velikosti a tvaru jako je pozemek umístěné stavby. Stavební úřad byl oprávněn spojit územní řízení o umístění stavby s řízením stavebním, neboť byly splněny podmínky ustanovení § 78 odst. 1 stavebního zákona. Stavební úřad tím nevytvořil precedens, jak uvádějí odvolatelé, spojování těchto řízení je v případě fotovoltaických elektráren stavebními úřady běžně prováděno, stavební úřad postupoval v souladu s ustanovením § 2 odst. 4 správního řádu. Je nutno upozornit na skutečnost, že stavební zákon ukládá stavebním úřadům přednostně uplatňovat zjednodušující postupy při vyřizování žádostí. Stavební úřad v době řízení neevidoval požadavek žádného občanského sdružení podle zák. č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny v platném znění na vyrozumívání o zahajovaných správních řízeních týkajících se staveb. K záměru se kladně vyjádřil odbor tvorby a ochrany životního prostředí Městského úřadu Boskovice k tomu příslušný podle § 77 odst. 3 zák. č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny v platném znění. Dále žalovaný uvedl, že se nemůže bez výhrad ztotožnit s tvrzením odvolatelů, že stavební úřad nevyrozuměl zákonným způsobem účastníky řízení o skončení dokazování, nedal jim možnost vznést námitky a tím zkrátil jejich právo na spravedlivý proces. Na základě podání odvolatelů ze dne 6.4.2010 rozšířil okruh účastníků řízení o odvolatele, na základě jejich požadavku doplnil spisový materiál a doručil jim do vlastních rukou opatření ze dne 28.4.2010 č.j. DMOL 434/2010 sp.zn. 264/2010 SU/6, kterým vyrozuměl všechny účastníky řízení a dotčené orgány, že došlo k doplnění podkladů pro rozhodnutí a dal jim možnost před vydáním rozhodnutí seznámit se se shromážděným spisovým materiálem a vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí. Bylo pouze na rozhodnutí odvolatelů, že této možnosti nevyužili. Možnost realizace druhé etapy fotovoltaické elektrárny nemůže být podle názoru žalovaného předběžnou otázkou pro napadeným územním rozhodnutím umístěnou stavbu označenou jako první etapa. Předmětná stavba je plně schopná samostatné existence a provozu, i když by druhá etapa neproběhla. Souhlas s napojením kapacity odpovídající oběma etapám ještě neznamená, že musí být celá kapacita naplněna. Projednávání změny územního plánu sídelního útvaru, kterou by umístění 2. etapy stavby vyžadovalo, nezakládá nejednoznačnost umístění I. etapy stavby, která je s územním plánem v souladu. Pokud se týká námitek týkajících se oznámení opatření, žalovaný konstatoval, že ve správním spise se nacházejí doklady o zveřejnění veškerých opatření stavebního úřadu včetně odvoláním napadeného rozhodnutí na úřední desce obce Ústup a doklady o zveřejnění na elektronické úřední desce obce Kněževes, se kterou má obec Ústup uzavřenou dohodu o zveřejňování dokumentů na elektronické úřední desce. Otázkou zveřejňování dokumentů na úředních deskách se zabýval i Nejvyšší správní soud v rozsudku č. 6 Ao 3/2010-120 ze dne 4.8.2010 a tento způsob zveřejňování označil za zákonný a plně vyhovující. Žalovaný konstatoval, že odvolatelé neuvádějí o jakou metodiku vydanou ministerstvem životního prostředí opírají svůj názor, pokud uvádějí, že správním orgánem příslušným k posouzení otázek týkajících se ochrany přírody a krajiny byl krajský úřad. Z ustanovení § 77 odst. 3 zák. č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny v platném znění, je zřejmé, že v daném případě byl příslušným správním orgánem Městský úřad Boskovice, neboť se nejedná o žádný z druhů zvláště chráněného území. Stavební úřad proto nebyl oprávněn vyžadovat k dané věci stanovisko orgánu ochrany životního prostředí KrÚ a provádět důkazy biologickým hodnocením daného regionu za účelem posouzení výskytu zvláště chráněných živočichů a rostlin. Správní úřad rovněž musí postupovat tak, aby svým postupem nepřiměřeně nezatěžoval účastníky řízení. Odvolateli naznačený postup by bylo možno označit za šikanózní, zcela mimo pravomoci stavebního úřadu a v rozporu se základními zásadami správního řízení. Pokud se týká námitek případného nočního zasvěcování fotovoltaické elektrárny, napadeným rozhodnutím nebylo

umístěno zařízení, které by umožňovalo noční zasvěcování za účelem výroby el. proudu. Pokud se jedná o možnost osvětlení účastníků odrazem světla od panelů, žalovaný považuje odůvodnění, ve kterém stavební úřad odkazuje na sklon panelů a izolační zeleň, za plně vyhovující. Při platnosti fyzikálních zákonů z oblasti optiky nemůže v daném případě k zasvěcování nemovitostí účastníků dojít. Nedůvodnou je i námitka odvolatelů, kterou opakovaně namítali zhoršení pohody bydlení, zejména zhoršení výhledu, negativní dopady stavby vzdálené několik metrů od jejich nemovitostí a zásadní snížení hodnoty nemovitostí. Jak žalovaný zjistil, jedná se o objekt na p.č. 43/1 (zastavěná plocha), který byl povolen rozhodnutím odboru výstavby ONV v Blansku dne 24.9.1965 č.j. Výst.-1830/65/Ke Čsl. státnímu statku Olešnice jako odchovna mladého dobytka pro 120 ks a nikdy nebyly povoleny stavební úpravy tohoto objektu, které by umožňovaly bydlení, ani změna užívání, byť části tohoto objektu pro bydlení. Objekt včetně pozemku p.č. 87/16 se navíc nachází v lokalitě určené platným územním plánem sídelního útvaru obce Olešnice pro výrobu, kde není funkce bydlení přípustná. Užívání stavby a pozemků v souladu s jejich právním stavem nemůže být umístěnou stavbou nijak ovlivněno a narušeno. Není pravdou, že by oplocený areál stavby měl obsahovat vnitřní zpevněné účelové komunikace. Celá plocha zůstává i nadále jako trvalá travní plocha, mimo vlastní výstavbu nebude do areálu stavby vjížděno. Fotovoltaická elektrárna je bezobslužná, bez trvalého pohybu osob. Otázka napojení na inženýrské sítě je řešena. Likvidace dešťových vod je řešena vsakem, odpadní vody nebudou produkovány. Požárně bezpečnostní řešení je součástí projektové dokumentace. Požárně nebezpečný prostor nepřesahuje oplocený areál stavby a nezasahuje tak do cizích pozemků. K odvolací námitce, že ve věci neproběhlo závěrečné ústní jednání, žalovaný uvedl, že ze spisu je jednoznačně patrné, že jednání proběhlo dne 6.4.2010 a o jeho průběhu byl sepsán protokol. O termínu konání ústního jednání se odvolatelé včas dozvěděli, v den konání ústního jednání osobně předali stavebnímu úřadu svoje námítky a ústního jednání se odmítli zúčastnit. Nevyužili ani možnosti seznámit se s doplněným spisovým materiálem před vydáním rozhodnutí, i když na tuto možnost byli stavebním úřadem upozorněni opatřením ze dne 28.4.2010 č.j. DMOL 434/20 10 spin. 264/2010 SU/6, které jim bylo vzhledem k tomu, že jsou i účastníky stavebního řízení doručeno do vlastních rukou. Nepřesnosti ve výroku napadeného územního rozhodnutí žalovaný odstranil změnou tohoto rozhodnutí. Pokud se týká upozornění odvolatelů na rychlost řízení a neobvyklost některých procesních úkonů které u odvolatelů zapříčinily vznik pochybností o nepodjatosti úředních osob, žalovaný jako odvolací orgán konstatoval, že žádost o vydání územního rozhodnutí a žádost o stavební povolení byly podány u stavebního úřadu dne 5.3.2010 a téhož dne stavební úřad usnesením rozhodl o spojení řízení a oznámil zahájení spojeného územního a stavebního řízení jeho účastníkům a dotčeným orgánům. Podle ustanovení § 71 odst. 3 správního řádu pokud nelze rozhodnutí vydat bezodkladně, je správní orgán povinen vydat rozhodnutí do 30 dnů od obdržení žádosti. Tuto lhůtu lze prodloužit ze zákonem stanovených důvodů o 30 dnů. Pokud tedy měl stavební úřad v řízení, kde je nutno ze zákona doručovat jednotlivé úkony veřejnou vyhláškou, dodržet výše uvedené zákonné lhůty, tak mu nezbylo než reagovat bez zbytečných odkladů. Konečně odvoláním napadené územní rozhodnutí stavební úřad vydal až dne 24.5.2010 a využil tedy pro řízení převážnou část možné 60-ti denní lhůty. Nelze proto z tohoto důvodu hovořit o neobvyklé rychlosti při vyřizování žádostí a obecně nastiňovat pochybnosti o nepodjatosti oprávněných úředních osob. Žalovaný se zabýval otázkou, nakolik pochybení stavebního úřadu, spočívající v nepřesnosti výroku, ovlivnilo výsledek rozhodovacího procesu. V postupu stavebního úřadu nebyly shledány takové vady, které by vedly ke zrušení rozhodnutí. Účelem ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu o možnosti změnit prvostupňové rozhodnutí je zejména snaha o minimalizaci zatěžování účastníků řízení opakovaným projednáváním věci na úrovni správního orgánu prvního stupně. Pokud je změna prvostupňového rozhodnutí možná, neměl by odvolací správní orgán rozhodnutí rušit a vracet

věc k novému projednání, a to mimo jiné s ohledem na obecnou zásadu obsaženou v § 6 odst. 2 věta první. Proto žalovaný přistoupil ke změně výrokové části rozhodnutí stavebního úřadu, neboť dospěl k závěru, že provedenou změnou bude odstraněno pochybení stavebního úřadu, kterého se prvoinstanční správní orgán dopustil, aniž by však současně došlo ze strany žalovaného k jakémukoliv zásahu do předmětu napadeného rozhodnutí. V odvolacím řízení se nedoplňoval spisový materiál o žádné nové podklady, a proto nebylo třeba poučovat účastníky řízení podle § 36 odst. 3 správního řádu o možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí před jeho vydáním.

Žalobci v žalobě namítli, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou v rozporu se zákonem a správní řízení, která jejich vydání předcházela, trpí jak závažnými formálními, tak i procesními vadami, které způsobují nezákonnost obou rozhodnutí. Stavební úřad zahájil řízení o žádosti společnosti EL-INSTA Czech, s.r.o. dne 5. 3. 2010 a téhož dne spojil řízení o umístění stavby s řízením o žádosti o vydání stavebního povolení. I když je žalobcům známo, že usnesení o spojení věci se pouze vyznačuje ve spise, je stavební úřad povinen o vydání takového rozhodnutí všechny známé účastníky písemně vyrozumět. Takový úkon však nebyl vůči žalobcům učiněn, a to ani formou veřejné vyhlášky. Pokud by tak stavební úřad učinil, žalobci by nepochybně využili opravných prostředků k napadení daného postupu, neboť se domnívají, že v daném případě nejsou splněny podmínky dané ust. § 78 st. zák. pro spojení územního a stavebního řízení, a to s ohledem na rozsah plánované zástavby. Stavební úřad následně nerespektoval svůj vlastní úkon, neboť poté, co jeho rozhodnutí žalobci napadli odvoláním, řízení o něm formálně rozdělil (usnesením o přerušení řízení o odvolání žalobců proti vydanému stavebnímu povolení) na dvě části, čímž snížil úroveň efektivní procesní obrany žalobců proti svému rozhodnutí. Předmětem projednání odvolacím orgánem tak bylo izolovaně rozhodnutí o umístění stavby a odvolací správní orgán se tak mohl zabývat jen výšečí jak uplatněných námitek, tak i výšečí rozhodnutí příslušného stavebního úřadu, aniž by tak mohl řádně plnit své povinnosti stanovené § 8 odst. 1, 2 odst. 2, 3 a 4 a 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, jakož i § 4 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů. Odvolací správní orgán sám řádně procesní situaci neposoudil a připustil nezákonné rozdělení řízení o podaném odvolání. Takový postup je sám o sobě nezákonný, jelikož pak je přímým podkladem vydaného rozhodnutí, toto samo je zatíženo vadou, jež zakládá jeho nezákonnost. Odvolací správní orgán nadto nezvládl procesní situaci i potud, že v řízení o odvolání, u nějž je okruh účastníků vymezen zákonitě jinak než v řízení meritorním, doručoval pouze veřejnou vyhláškou, a to i žalobcům jako odvolatelům. Toho, kdo podal odvolání, je třeba v mezích odvolacího řízení považovat za účastníka ve smyslu § 27 odst. 1 písm. a) správního řádu, neboť je žadatelem sui genesis, proto nelze bez dalšího aplikovat ustanovení § 85 odst. 1 stavebního zákona. Ve vztahu k předmětu odvolacího řízení se žalovaný nevyrovnal s jejich zásadní námitkou, že rozdělení stavebního záměru stavby fotovoltaické elektrárny (FVE) v obci Ústup je postup účelový, vedený snahou vyhnout se splnění zákonných povinností, které by pro něj vyplývaly z příslušných předpisů, pokud by svůj záměr stavebnímu úřadu a dotčeným orgánům prezentoval jako celek. To dokládá i stávající situace, kdy v návaznosti na povolení stavby FVE v první etapě, stavební úřad vydal rovněž ve spojeném stavebním a územním řízení rozhodnutí o umístění stavby a zároveň stavební povolení na stavbu druhé etapy FVE (dne 23.11.2010 pod č.j. DMOL 919/2010), bezprostředně navazující na první, ovšem větší jež je významným zásahem do krajinného rázu okolí obce. Vyjádření dotčeného orgánu přírody a krajiny tuto skutečnost nijak nepokrývá, neboť v důsledku účelového formálního rozdělení stavby se mohl vyjádřit pouze dílčím způsobem. Stavebník využil okolnosti, že na pozemek, na němž byla povolena tzv. první etapa FVE již územní plán pamatuje jako na prostor určený účelově pro výrobu. Obě etapy na

sebe však bezprostředně navazují, tvoří jeden funkční celek, k čemuž stavební úřad nepřihlédl, ač jde o skutečnost jasně plynoucí ze spisu. Jde o vadu, jež sama o sobě zakládá nezákonnost jeho postupu. Právo tvořící zároveň povinnost ve smyslu veřejnoprávním dotčených orgánů vyjádřit se ke stavbě pak bylo uvedeným rozdělením okleštěno na podobu maximálně formální, nerespektující skutečný stav věci a okolnosti pro zaujetí jejich stanoviska rozhodné z hlediska dodržení podmínek stanovených obecně závaznými právními předpisy i ochrany veřejného zájmu. Podkladová stanoviska jsou vzhledem k tomu nezákonná a pro závěr o souladu stavby se zákonem nedostatečná. Žalobci namítají na straně stavebního úřadu porušení zásady legitimního očekávání dle ust. § 2 odst. 4 s.ř., neboť je mu z dosavadní praxe stavebních úřadů na území Jihomoravského kraje známo, že v případě fotovoltaických elektráren nejsou známy případy spojení územního a stavebního řízení. Pokud v daném případě stavební úřad daná řízení spojil, navíc za situace, kdy podmínky v území nejsou jednoznačné, je nadřízený správní úřad povinen zkoumat, proč takto stavební úřad učinil. Schválí-li jeho postup jako důvodný, vytvoří tak v podmínkách Jihomoravského kraje precedens. V případě dané stavby je zřejmé, že se stavba svým celkovým zamýšleným rozsahem, jakož i charakterem dotkne ochrany přírody a krajiny. Stavební úřad však nevyrozuměl o konání územního řízení občanská sdružení zabývající se ochranou přírody a krajiny tak, aby se tato mohla vyjádřit k zamýšlené stavbě. Tímto došlo k opomenutí zákonných účastníků řízení. Stavební úřad se dostatečně nevypořádal ani s otázkou poměrů v území, kdy námitku účastníka odmítl prostou negací bez odůvodnění. Konstatování, že nemůže dojít k infiltraci nebo znečištění studny odvolatelů, protože poměry v území jsou jiné a sklon svahu je směřován na druhou stranu, považují odvolatelé za skandální. Je zřejmé, že stavební úřad zanedbal svou povinnost řádně zjistit v rámci místního šetření poměry v území. Sklon svahu, na němž má proběhnout stavba, je ve směru, v němž se v bezprostřední blízkosti nacházejí nemovitosti odvolatelů, plánovaná přístupová komunikace ke stavbě s jejich pozemkem bezprostředně souvisí. Žalobci namítali, že běžnou praxí provozu FVE je jejich noční zasvěcování. I když tato námitka v řízení zazněla, stavební úřad nestanovil stavebníkovi jako podmínku striktní zákaz nepřirozeného osvětlení v nočních hodinách. K posouzení rozsahu případných imisí souvisejících s zasvěcováním měl nalézací správní úřad provést důkaz studií daného osvětlení, která však nebyla provedena. Účastníci řízení opakovaně namítali zhoršení kvality užívání jejich nemovitosti, zejména zhoršení výhledu, negativní dopady stavby vzdálené několik metrů od jejich nemovitostí a zásadní snížení hodnoty jejich nemovitostí. V nemovitosti bezprostředně související provozují chov zvířat za účelem jejich terapeutického využití, k čemuž je nezbytná jistá kvalita okolního prostředí. Žalovaný tuto námitku posoudil více než formálně, a to pouze na základě vlastní úvahy, přičemž jeho závěry nevyplývají z žádných podkladů. Učiněný závěr tak nekoresponduje se zjištěným skutkovým stavem, je tedy rovněž nezákonný. Žalovaný porušil zásadu zákonnosti a neplnil svou pravomoc řádně, pokud odmítl námitku žalobců, aniž řádně tyto aspekty stavby a jejího užívání zkoumal. Žalobci navrhli, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc žalovanému vrátil k novému projednání.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný shrnul žalobní námitky a následně se k nim vyjádřil. K námitkám týkajícím se zahájení řízení, spojení řízení o umístění stavby s řízením o vydání stavebního povolení, následného rozdělení řízení po podání odvolání a oznámení těchto úkonů účastníkům žalovaný sdělil, že stavební úřad rozhodl o spojení územního a stavebního řízení usnesením č.j. DMOL 266/2010 ze dne 5.3.2010. Opatřením z téhož dne oznámil účastníkům zahájení spojeného územního a stavebního řízení, ve kterém je zároveň vyrozuměl o skutečnosti, že usnesením ze dne 5.3.2010 rozhodl podle § 78 odst. 1 stavebního zákona o spojení územního a stavebního řízení s tím, že s jeho obsahem se mohou seznámit nahlédnutím do spisu. Bylo by nadbytečné a v rozporu se základními zásadami správního

řízení, kdyby stavební úřad o vydání usnesení o spojení řízení účastníky ještě uvědomoval samostatnou písemností. O spojení řízení se včas dozvěděli z výše zmíněného oznámení o zahájení spojeného územního a stavebního řízení i žalobci, což vyplývá z jejich námitek podaných u stavebního úřadu 6.4.2010, tedy v den veřejného ústního jednání, kterého se měli možnost zúčastnit. KrÚ není známo, jaký opravný prostředek hodlali žalobci použít, neboť proti usnesení poznamenanému do spisu o spojení řízení podle § 140 správního řádu žádný opravný prostředek správní řád nepřipouští. Tato záležitost byla dostatečně vysvětlena v odůvodnění žalovaného rozhodnutí. Žalovaný nesouhlasí s tvrzením žalobců, že nebyly splněny podmínky dané ustanovením § 78 odst. 1 stavebního zákona pro spojení územního a stavebního řízení. I s touto otázkou se žalovaný dostatečně vypořádal v odůvodnění žalovaného rozhodnutí. Pokud se jedná o námitku žalobců týkající se samostatného rozhodnutí o odvolání v části námitek směřujících proti výroku č. I o umístění stavby a výroku č. II o povolení stavby rozhodnutí stavebního úřadu, KrÚ tvrdí, že postupoval správně a zcela v souladu se záměrem zákonodárce, který MMR ČR vtělil do metodického pokynu ke sjednocení postupu správních orgánů k této otázce na celém území státu. Žalovaný o odvolání rozhodoval v souladu s celostátní praxí správních orgánů a dodržel tak zásadu legitimního očekávání. Výrok o umístění stavby je podmiňujícím výrokem vůči výroku o povolení stavby. Odvolání proti výroku o umístění stavby má odkladný účinek proti stavebnímu povolení, který je výrokem navazujícím. Teprve po pravomocném rozhodnutí o umístění stavby je tak možno rozhodnout o odvolání o jejím povolení. Takovým postupem se KrÚ rozhodně nemohl dopustit žalobci uváděného porušení ustanovení § 8 odst. 1, § 2 odst. 2, 3 a 4 a § 3 správního řádu a § 4 odst. 2 stavebního zákona. Rozdělení odvolacího řízení nemohlo mít za následek „okleštění“ procesních práv odvolatelů, ba právě naopak možnost efektivní obrany odvolatele proti rozhodnutí odvolacího orgánu se významně rozšířila. Se způsobem, jakým bude v odvolacím řízení postupováno, byli účastníci řízení seznámeni v usnesení o přerušení odvolacího řízení proti povolení stavby ze dne 9.8.2010 č.j. DMOL 634/2010, které nabylo právní moci dne 9.8.2010. Žalovaný se neztotožňuje s tvrzením žalobců, že odvolatele je nutno v odvolacím řízení považovat za účastníky řízení ve smyslu ustanovení § 27 odst. 1 písm. a) správního řádu. Podle tohoto ustanovení je účastníkem řízení o žádosti žadatel a další dotčené osoby, na které se pro společenství práv nebo povinností s žadatelem musí vztahovat rozhodnutí správního orgánu. Odvolací řízení tvoří s řízením prvoinstančním jeden celek, nelze proto odvolání kvalifikovat jako samostatnou žádost a odvolatele jako dalšího žadatele. Odvolatel i v odvolacím řízení i nadále zůstává účastníkem podle ustanovení § 85 odst. 2 písm. h) stavebního zákona, v širším pojetí podle ustanovení § 27 odst. 2 správního řádu. Pokud se týká názoru žalobců o účelovosti rozdělení stavebního záměru stavby fotovoltaické elektrárny na dvě etapy z důvodu snahy vyhnout se zákonným povinnostem, žalovaný uvedl, že se s ním neztotožňuje. 1. etapa stavby je řešena jako kompletní areál s trafostanicí, oplocením a všemi potřebnými přípojkami, jedná se o naprosto samostatně provozuschopnou fotovoltaickou elektrárnu, i když o menším výkonu než jaký by měla, pokud by byly realizovány obě etapy současně. Etapizace je na volbě žadatele, stavební úřad neměl žádný důvod navrhovanou etapizaci odmítnout. Za účelem rozhodnutí, zda se má výstavba fotovoltaické elektrárny v daném území vůbec připustit, bylo konáno v obci Ústup referendum ve kterém se 2/3 oprávněných osob vyslovilo pro její výstavbu. Je proto zcela vyloučeno, aby docházelo k matení občanů, účastníků řízení a dotčených orgánů. Změna č. 1 územního plánu, která se vztahovala k druhé etapě, byla rovněž projednána s občany a byla vydána veřejnou vyhláškou ze dne 11.5.2010 a nabyla účinnosti dne 26.5.2010. Opatření obecné povahy o schválení změny č. 1 UPNSU odvolatelé napadli žalobou, kterou Nejvyšší správní soud rozsudkem 6 Ao 3/2010-120 ze dne 4.8.2010 zamítl. Rovněž Ústavní soud usnesením IV.ÚS 3063/10 ze dne 7.12.2010 odmítl stížnost odvolatelů proti rozsudku Nejvyššího správního soudu č. 6 Ao 3/2010-120 ze dne 4.8.2010. Pokud se jedná o odvolateli

namítané obcházení předpisů (požadavky ochrany přírody a krajiny, ELA, IPPC), žalovaný zjistil, že požadavky na ochranu přírody a krajiny byly jak ve stádiu pořizování a schvalování původního územního plánu sídelního útvaru, tak i změny č. I UPNSU, tak v řízení vedeném stavebním úřadem řádně posouzeny a vždy bylo shledáno, že k dotčení těchto zájmů umístěnou stavbou nedojde. Režimu posuzování ELA podle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů, v platném znění, by stavba nepodléhala, ani pokud by byly projednávány obě její etapy jako jeden celek, neboť se v území nenacházejí žádné prvky podléhající Natuře a stavba tudíž na ně nemůže mít žádný vliv. Stavba obou etap jako jednoho celku by rovněž nepodléhala IPPC podle zákona č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci a omezování znečištění, o integrovaném registru znečišťování a o změně některých zákonů, v platném znění. Nepravdivé a účelové je tvrzení žalobců, pokud namítají na straně stavebního úřadu porušení zásady legitimního očekávání dle ust. § 2 odst. 4 s.ř., neboť je mu z dosavadní praxe stavebních úřadů na území Jihomoravského kraje známo, že v případě fotovoltaických elektráren nejsou známy případy spojení územního a stavebního řízení. Stavební úřad byl oprávněn spojit územní řízení o umístění stavby s řízením stavebním, neboť byly splněny podmínky ustanovení § 78 odst. 1 stavebního zákona. Spojením řízení stavební úřad nevytvořil precedens, jak uvádějí žalobci, v případě fotovoltaických elektráren se totiž jedná o postup, běžně užívaný stavebními úřady v Jihomoravském kraji, i jiných krajích. Žalovaný je schopen toto tvrzení kopiemi příslušných rozhodnutí stavebních úřadů v případě potřeby doložit. K námitce, že stavební úřad nevyrozuměl o konání územního řízení občanská sdružení zabývající se ochranou přírody a krajiny tak, aby se tato mohla vyjádřit k zamýšlené stavbě žalovaný uvedl, že stavební úřad ani v době zahájení řízení, ani v průběhu spojeného územního a stavebního řízení, o němž byla veřejnost řádně informována, neevidoval požadavek žádného občanského sdružení podle zák. č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny v platném znění, žádné občanské sdružení nevzniklo požadavek na svou účast v řízení. K záměru se kladně vyjádřil odbor tvorby a ochrany životního prostředí Městského úřadu Boskovice k tomu příslušný podle § 77 odst. 3 zák. č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, v platném znění. K námitce, že se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně nevypořádal ani s otázkou poměrů v území, přičemž stavební úřad zanedbal svou povinnost řádně zjistit v rámci místního šetření poměry v území a nezabýval se ani námitkou nočního zasvěcování žalovaný uvedl, že z místa samého a předložené dokumentace je patrná situace v území a je zřejmé, jak a kam budou stékat srážkové vody. Dešťové vody nebudou stékat na pozemek odpůrců. Jedná se opět pouze o spekulativní účelově konstruované tvrzení, které není ničím podloženo a žalovaný se s touto námitkou v žalovaném rozhodnutí řádně vypořádal. K osvětlování panelů nemůže dojít, neboť v řízení nebylo umístěno ani povoleno žádné zařízení, které by umožňovalo noční nasvěcování panelů. Bylo by nesmyslné, aby stavební úřad v rozhodnutí zakazoval činnost, ke které nemůže dojít. Pokud se jedná o požadavek žalobců na důkaz rozsahu imisí vzniklých nočním zasvěcováním panelů a světelným odrazem od nich studií osvitu, je nutno upozornit, že správní orgány jsou oprávněny požadovat po stavebníkovi předložení pouze takových studií, které skutečně potřebují k zodpovědnému posouzení dané otázky. Nedůvodnou se žalovanému jeví rovněž námitka žalobců o zhoršení kvality užívání jejich nemovitosti, zejména zhoršení výhledu, negativní dopady stavby vzdálené několik metrů od jejich nemovitostí a zásadní snížení hodnoty nemovitostí. Žalovaný stejně jako v napadeném rozhodnutí poukázal na to, že předmětný objekt byl povolen rozhodnutím odboru výstavby ONV v Blansku dne 24.9.1965 č.j. Výst.-1830/65/Ke Čsl. státnímu statku Olešnice jako odchovna mladého dobytka pro 120 ks a nikdy nebyly povoleny stavební úpravy tohoto objektu, které by umožňovaly využívat ho k bydlení a nikdy nebyla povolena změna užívání k bydlení nebo k provozování služeb pro veřejnost jako je terapeutické využití. Pokud tedy žalobci něco takového v tomto objektu provádějí, dělají tak jednoznačně v rozporu se

zákonem a jejich právní zástupce by je na tuto skutečnost měl upozornit. Objekt včetně pozemku se navíc nachází v lokalitě určené platným územním plánem obce Ústup pro výrobu, kde není funkce bydlení a služeb ani podmíněně přípustná. Za daného stavu, kdy žalobci vlastní odchovnu mladého dobytka a pozemek v ploše určené pro výrobu, je dokazování snížení kvality užívání jejich nemovitosti, zejména zhoršení výhledu, negativní dopady stavby vzdálené několik metrů od jejich nemovitostí a zásadní snížení hodnoty nemovitostí, bezpředmětné. Na nepovolené stavební úpravy objektu odchovny mladého dobytka je stavebním úřadem vedeno řízení podle §129 stavebního zákona, jehož výsledek nelze předjímat. Současný platný právní stav nemovitostí žalobců je odchovna mladého dobytka na pozemku určeném platným územním plánem pro výrobu a na takový nemůže mít umístěná stavba žádný negativní vliv. Žalovaný trvá na tom, že jak stavební úřad, tak i on postupovali a rozhodli v souladu s obecně závaznými právními předpisy. Žalobní námitky jsou účelově vykonstruované s cílem zabránit výstavbě umístěné stavby fotovoltaické elektrárny, jejíž realizaci si občané obce Ústup, jak vyplývá z výsledků referenda, většinově přejí. Zmaření výstavby fotovoltaické elektrárny pak má být prvním krokem k dodatečné legalizaci nepovolené činnosti žalobců. Vzhledem k tomu žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby.

Žalobci k dotazu soudu dle §51 vyslovili nesouhlas s tím, aby soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání. Soud tedy nařídil jednání na 15. 5. 2012. Dne 14. 5. 2012 byla soudu doručena žádost zástupce žalobců o odročení jednání z důvodu jeho nezbytné přítomnosti ve vazební věznici při výslechu před rozhodováním o vazbě. Soud uvedené žádosti vyhověl. Protože následně dospěl k závěru, že jsou ve věci dány důvody pro zrušení rozhodnutí pro vady řízení dle §76 odst. 1 písm. c) bez jednání, ve věci již jednání nenařizoval a rozhodl.

Ze správního spisu soud zjistil, že nejstarším dokladem, svědčícím o úmyslu společnosti EL-INSTA CZECH s.r.o. postavit v obci Ústup fotovoltaickou elektrárnu obsaženým ve spise stavebního úřadu je vyjádření, že zastupitelstvo obce Ústup projednalo s kladným výsledkem dne 26. června 2008 žádost EL-INSTA CZECH s.r.o. o souhlas s výstavbou fotovoltaické elektrárny. Dne 5. 3. 2010 byla Městskému úřadu Olešnice, odbor stavební, doručena v této souvislosti žádost o umístění stavby a žádost o stavební povolení. Městský úřad Olešnice, odbor stavební, jako správní orgán 1. stupně (dále jen stavební úřad) rozhodl o spojení územního a stavebního řízení usnesením č.j. DMOL 266/2010 sp. Zn. SMOL 264/2010 ze dne 5. 3. 2010 a toto poznamenal do spisu. Téhož dne vydal veřejnou vyhlášku č.j. DMOL 267/2010, sp. zn. SMOL 264/2010 SÚ/4. Jejím obsahem bylo oznámení o zahájení spojeného územního a stavebního řízení v předmětné věci. Zároveň informovala o termínu ústního jednání ve věci, stanoveném na 6. 4. 2010 v 9 hodin s tím, že dotčené orgány, účastníci řízení a veřejnost mohou svá stanoviska, námitky a připomínky sdělit nejpozději při ústním jednání. Rovněž informovala o spojení územního a stavebního řízení usnesením s tím, že s obsahem tohoto usnesení je možno se seznámit nahlédnutím do spisu. Ve spise jsou záznamy, že uvedená veřejná vyhláška byla vyvěšena na úřední desce obce Ústup od 10. 3. 2010 do 28. 3. 2010, městského úřadu Olešnice od 5. 3. 2010 do 23. 3. 2010, na elektronické úřední desce města Olešnice od 5. 3. 2010 do 23. 3. 2010 a dále na elektronické úřední desce města Kněževy od 10. 3. 2010 do 23. 3. 2010. (ve spise je založena ověřená kopie dohody ze dne 1. 1. 2010 uzavřené mezi starosty obcí Kněževy a Ústup, dle které obec Ústup do zřízení vlastní elektronické desky bude vyvěšovat na úřední desce obce Kněževy). Dále soud zjistil, že žalobci dne 6.4.2010, tedy v den veřejného ústního jednání, stavebnímu úřadu předali své písemné námitky ze dne 31. 3. 2010, ve kterých vyslovují zásadní nesouhlas s realizací předmětného záměru, zejména změnou územního plánu a s územním a stavebním řízením. V textu podání je uvedeno, že se žalobci

pouze doslechli, že začátkem dubna se má konat veřejné projednání návrhu změny územního plánu a rovněž jednání o územním a stavebním řízení, přičemž veřejnou vyhlášku v obci Ústup nenašli a v rozporu s jednoznačně stanovenou povinností nemá obec elektronickou úřední desku. Veřejného ústního jednání se však nezúčastnili, nejsou uvedeni v příslušném protokolu. Stavební úřad poté opatřením ze dne 28.4.2010 vyrozuměl účastníky řízení a dotčené orgány, že došlo k doplnění podkladů pro rozhodnutí a dal jim možnost před vydáním rozhodnutí seznámit se se shromážděným spisovým materiálem a vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí. Rozhodnutím ze dne 24.5.2010, č.j. DMOL 494/2010, sp.zn. SMOL 264/2010 SÚ/5 ve výroku č. I. rozhodl o umístění stavby a ve výroku č. II. stavbu povolil. V odůvodnění nejprve uvedl údaje o žadateli, zrekapituloval průběh provedeného řízení a podklady na jejichž základě rozhodoval, zabýval se posouzením souladu záměru s platným územním plánem obce Ústup. V rámci odůvodnění se vypořádal s námitkami uplaněnými žalobci. Proti oběma výrokům podali žalobci včas odvolání. Stavební úřad jako správní orgán prvního stupně poté usnesením ze dne 9. 8. č.j. DMOL 634/2010, sp.zn. SMOL 264/2010 SÚ/11 podle §64 odst. 1 písm. e) v návaznosti na §140 odst. 7 správního řádu řízení o odvolání proti stavebnímu povolení na předmětnou stavbu přerušil do doby skončení řízení o odvolání proti rozhodnutí o umístění předmětné stavby. V odůvodnění uvedl, že jde o výrok navazující na výrok podmiňující. Jakmile bude rozhodnuto v odvolacím řízení o výroku o umístění stavby, bude rozhodnuto i o povolení stavby.

Žalobci v žalobě brojili proti spojení řízení o umístění stavby s řízením o vydání stavebního povolení. Dále brojili rovněž proti tomu, že v dalším řízení stavební úřad tento svůj krok nerespektoval. Vydal sice v souladu s ust. §140 odst. 7 jedno rozhodnutí, poté, co žalobci toto rozhodnutí napadli odvoláním, řízení o něm formálně rozdělil na dvě části usnesením o přerušení řízení o odvolání žalobců proti stavebnímu řízení, čímž snížil úroveň efektivní procesní obrany žalobců a způsobil, že odvolací orgán se za býval pouze výšečí námitky. Žalovanému pak vytkli, že tento nezákonný postup akceptoval, nevypořádal se s celou skutkovou a právní situací ani se všemi námitkami.

Námitky žalobců, týkající se postupu stavebního úřadu a následně i žalovaného po podání odvolání žalobců soud shledal důvodnými.

Stavební úřad poté, co žalobci podali odvolání do obou výroků jeho rozhodnutí, tedy jak proti rozhodnutí o umístění předmětné stavby, tak i proti stavebnímu povolení, řízení o odvolání proti stavebnímu povolení přerušil do doby skončení řízení o odvolání proti rozhodnutí o umístění předmětné stavby. Uvedl, že tak činí podle §64 odst. 1 písm. e) v návaznosti na §140 odst. 7 správního řádu. V odůvodnění uvedl, že jde o výrok navazující na výrok podmiňující. Jakmile bude rozhodnuto v odvolacím řízení o výroku o umístění stavby, bude rozhodnuto i o povolení stavby.

Podle §64 odst. 1 písm. e) správního řádu „*Správní orgán může usnesením řízení přerušit z dalších důvodů stanovených zákonem.*“

Podle §140 odst. 7 správního řádu „*Ve společném řízení se vydává společné rozhodnutí. Jestliže jsou k přezkoumávání výroků společného rozhodnutí v odvolacím řízení příslušné různé odvolací správní orgány, vydává se více rozhodnutí, z nichž každé zahrnuje výroky, k jejichž přezkoumávání je příslušný jediný odvolací správní orgán. Pokud se výroky takových společných rozhodnutí podmiňují, má odvolání proti rozhodnutí s podmiňujícím výrokem odkladný účinek i vůči rozhodnutí s navazujícím výrokem. Jestliže byla odvoláními napadena obě tato rozhodnutí a nelze-li věc vyřídit podle § 87, správní orgán prvního stupně*

řízení o odvolání proti rozhodnutí s navazujícím výrokem přeruší až do doby skončení řízení o odvolání proti rozhodnutí s podmiňujícím výrokem; ustanovení § 57 odst. 3 platí obdobně. Jestliže bylo odvoláním napadeno pouze rozhodnutí s podmiňujícím výrokem, nabývá rozhodnutí s navazujícím výrokem právní moci dnem právní moci rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí s podmiňujícím výrokem; zrušení nebo změna rozhodnutí s podmiňujícím výrokem je však důvodem obnovy řízení“.

Je zřejmé, že dle uvedeného ustanovení nelze postupovat způsobem, který zvolil stavební úřad. V předmětné věci došlo ke spojení stavebního a územního řízení a ve společném řízení bylo vydáno pouze jedno rozhodnutí, obsahující dva výroky, prvním bylo rozhodnuto o umístění stavby, druhým o stavebním povolení. Jednalo se bezesporu o správný postup, neboť k jejich přezkoumání je příslušný jeden odvolací orgán. Nesporné rovněž je, první výrok byl podmiňující pro výrok druhý. To však stavebnímu úřadu neumožňovalo přistoupit k přerušení odvolacího řízení ve vztahu k druhému výroku. Postup upravený v § 140 odst. 7 správního řádu, dle kterého správní orgán prvního stupně, tedy v předmětné věci stavební úřad, řízení o odvolání proti rozhodnutí s navazujícím výrokem přeruší až do doby skončení řízení o odvolání proti rozhodnutí s podmiňujícím výrokem, předpokládá existenci více rozhodnutí, přičemž jediným důvodem pro vydání více rozhodnutí ve společném řízení je situace, kdy jsou k přezkoumávání výroků společného rozhodnutí v odvolacím řízení příslušné různé odvolací správní orgány. Stavební úřad jako správní orgán prvního stupně tedy pochybil, pokud za daného stavu věci řízení o odvolání proti výroku o vydání stavebního povolení přerušil. Svým postupem porušil rovněž ust. § 88 odst. 1 správního řádu.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě postup stavebního úřadu obhajoval s tím, že postupoval správně a zcela v souladu se záměrem zákonodárce, který MMR ČR vtělilo do metodického pokynu ke sjednocení postupu správních orgánů k této otázce na celém území státu. S tímto vyjádřením soud nesouhlasí. Pokud žalovaný měl na mysli Metodické doporučení odboru územního plánování a odboru stavebního řádu MMR ze dne 14. 5. 2008, je zde uvedeno následující : „*Pokud byla podána odvolání proti oběma výrokům, tj. proti oběma rozhodnutím, / tedy územnímu rozhodnutí a stavebnímu povolení/, a jestliže nelze věc vyřídit postupem dle § 87 správního řádu, tedy rozhodnout o odvolání v autoremeduře, pak musí stavební úřad spis ve smyslu § 88 správního řádu postoupit krajskému úřadu jako odvolacímu orgánu. Krajský úřad by měl v tomto případě, kdy byla podána odvolání proti oběma výrokům společného rozhodnutí, řízení o odvolání proti stavebnímu povolení přerušit, a to až do doby, než bude skončeno řízení o odvolání proti územnímu rozhodnutí.*“

Uvedené Metodické doporučení tedy ukládá stavebnímu úřadu, aby odvolání jako celek postoupil krajskému úřadu s tím, že ten má řízení o odvolání proti stavebnímu povolení přerušit. Soudu nepřísluší v tomto řízení přezkoumávat, zda toto doporučení je v souladu s právními předpisy. Metodické doporučení cituje pouze proto, že odkaz žalovaného na ně nebyl příléhavý a nebylo jím možno obhajovat postup stavebního úřadu.

Soud shrnuje, že za situace, kdy došlo v souladu s ust. § 140 odst. 1 správního řádu ke spojení dvou řízení a ve věci bylo vydáno jedno společné rozhodnutí, obsahující dva výroky, nelze poté, co bylo podáno odvolání do obou těchto výroků, řízení o odvolání proti jednomu z těchto výroků společného rozhodnutí přerušit, byť se jedná o výroky podmiňující. Postup dle ust. § 140 odst. 7 správního řádu předpokládá existenci více rozhodnutí vydaných ve společném řízení.

Protože soud shledal postup správního orgánu při přerušení odvolacího řízení v rozporu s příslušným ustanovením o řízení, pokládal za nezbytné vypořádat se rovněž s námitkami týkajícími se spojení obou řízení ke společnému řízení.

Soud konstatuje, že neshledává důvodnou námitku žalobců, že v dané věci nebyly dány podmínky pro spojení řízení o umístění stavby s řízením o vydání stavebního povolení. Stavební úřad postupoval v souladu s § 78 odst. 1 stavebního zákona, podle kterého stavební úřad může v souladu s obecnou úpravou obsaženou v § 140 správního řádu spojit územní a stavební řízení, jsou-li podmínky v území jednoznačné, zejména je-li pro území schválen územní plán nebo regulační plán.

Podle § 140 odst. 1 správního řádu správní orgán může na požádání účastníka nebo z moci úřední usnesením spojit různá řízení, k nimž je příslušný, pokud se týkají téhož předmětu řízení nebo spolu jinak věcně souvisejí anebo se týkají týchž účastníků, nebrání-li tomu povaha věci, účel řízení anebo ochrana práv nebo oprávněných zájmů účastníků. Spojit řízení lze i v průběhu řízení za předpokladu, že tím nevznikne nebezpečí újmy některému z účastníků. Podle odst. 4 se toto usnesení pouze poznamenává do spisu.

Ustanovení § 78 odst. 1 stavebního zákona tedy v souladu s obecnou úpravou umožňuje stavebnímu úřadu spojit územní a stavební řízení. Pro takový postup je stanovena jen jediná podmínka, a to, že podmínky v území jsou jednoznačné, jako příklad ustanovení uvádí, že ke spojení obou řízení může docházet zejména, je-li pro dané území schválen územní nebo regulační plán. Stavební úřad v souladu s tímto ustanovením posoudil, že podmínky jednoznačné jsou. Pokud žalobci proti postupu stavebního úřadu uplatnili v odvolání námitku, žalovaný v napadeném rozhodnutí argumentoval schváleným územním plánem sídelního útvaru Ústup, vydaným vyhláškou zastupitelstva obce Ústup č. 1/2001, která nabyla účinnosti dne 20. 5. 2001. Tímto územním plánem byla lokalita, na které byla předmětná stavba navržena, schválena jako plocha pro výrobu, přičemž velikost a tvar této lokality jsou shodné. Soud se s názorem správních orgánů ztotožňuje.

Žalobci rovněž namítali účelovost jednání žadatele, pokud došlo k rozdělení předmětné stavby na dvě etapy. Ani tyto námitky soud neshledává důvodnými. Žalovaný náležitě odůvodnil, že i první etapa stavby (která byla předmětem tohoto řízení) je stavbou zcela samostatnou schopnou fungování bez toho, že dojde k realizaci druhé etapy, přičemž územní podmínky byly ve vztahu k předmětné stavbě jednoznačné.

Nedůvodnou shledává soud i námitku žalobců, že spojením územního a stavebního řízení porušil zásadu legitimního očekávání, neboť dle jeho vědomosti v případě fotovoltaických elektráren nejsou známy případy spojení těchto řízení. Soud konstatuje, že žalobce k tomuto tvrzení nenavrhoval žádné důkazy, zatímco žalovaný uváděl, že v případě potřeby je schopen tvrzení žalovaného vyvrátit. Soud však nepokládal za nutné v tomto směru dokazování provádět. Soud připomíná, že spojení uvedených řízení umožňuje jak stavební zákon, tak i obecná úprava. Dále dodává, že dle Metodického doporučení odboru územního plánování a odboru stavebního řádu Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 14. 5. 2008 (dále jen Metodické doporučení) byly stavební úřady instruovány o spojování územního a stavebního řízení u všech druhů staveb, pokud jsou podmínky v území jednoznačné, zejména pokud je pro dané území schválen nebo vydán územní nebo regulační plán s tím, že spojení obou řízení je na uvážení stavebního úřadu, přistoupit by se k němu mělo s ohledem na ust. § 4 odst. 1 stavebního zákona.

Soud v této souvislosti odkazuje rovněž na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 4. 2010, čj. 30 Ca 21/2009-44, podle kterého: *Vyjádření v § 140 správního řádu z roku 2004, že správní orgán „může“ spojit různá řízení, znamená, že pokud jsou ke spojení dány objektivní důvody, správní orgán taková řízení spojit musí. V žádném případě není na libovůli správního orgánu, zda tak učiní či nikoli. Výraz „může“ znamená nejen kompetenci k určitému jednání, ale při naplnění zákonných předpokladů daného chování pro správní orgán i povinnost, že tak učinit „musí“.*

Dále soud konstatuje, že usnesení o spojení územního a stavebního řízení je součástí správního spisu, je poznamenáno do spisu v souladu s §140 odst. 4 správního řádu a účastníkům bylo řádně oznámeno Veřejnou vyhláškou. Soud konstatuje, že žalobci nenavrhli v žalobě žádné důkazy svědčící o tom, že záznamy uvedené ve správním spise o zveřejnění Veřejné vyhlášky neodpovídají skutečnosti. Za rozhodující fakt soud pokládá, že žalobci se o uvedené vyhláše dozvěděli, byli si vědomi, že jednání ve věci stavebního a územního řízení se má konat téhož dne jako projednání změny územního plánu.

V souladu s ustanovením §84 odst. 2, věta první správního řádu, „Neoznámení rozhodnutí se nemůže dovolávat ten, kdo se s ním prokazatelně seznámil“.

Soud na závěr konstatuje, že postupem stavebního úřadu, kdy došlo k přerušení řízení o odvolání proti jednomu z výroků odvoláním napadeného rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, (byť se jednalo o výrok závislý), došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Vzhledem k tomu, že se jednalo o společné řízení a žalobci v odvolání napadli oba výroky rozhodnutí, odvolací námitky směřovaly společně k oběma těmto výrokům. Soud shledává důvodnou námitku žalobců, že přerušením části společného řízení došlo k tomu, že se žalovaný zabýval pouze výšečí žalobních námitek i výšečí rozhodnutí stavebního úřadu. Soud je toho názoru, že uvedený postup mohl mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Proto napadené rozhodnutí žalovaného v souladu s ust. §76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. pro vady řízení bez jednání zrušil.

Soud připomíná, že žalovaný je v souladu s ust. §78 odst. 5 vázán právním názorem, vysloveným ve zrušujícím rozsudku. Žalovaný tedy vyjde z toho, že postup správního orgánu, který přerušil část řízení o odvolání proti jednomu ze společného rozhodnutí byl v rozporu s právními předpisy a mohl mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

Vzhledem ke zjištěnému pochybení žalovaného se soud nezabýval ostatními žalobními námitkami.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 věta první s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobci byli ve věci úspěšní, soud jim proto přiznal nárok na náhradu nákladů řízení. Jednalo se o náklady vynaložené v souvislosti se zastoupením advokátem a náhradu za zaplacený soudní poplatek ve výši 2 000,- Kč u každého ze žalobců. Právní zástupce žalobců doložil osvědčení o registraci plátce DPH. Při společném zastupování dvou osob za každou osobu a každý úkon náleží mimosmluvní odměna 1 680,- Kč (odměna 2 100,- Kč snižená o 20%), za každý úkon náleží rovněž režijní paušál po 300,- Kč. Zástupce poskytl každému z účastníků dva úkony právní služby, každému náleží náhrada včetně DPH 20% ve výši 4 752,- Kč (podle vyhlášky č. 276/2006 Sb., §9 odst. 3 písm. f), §11 odst. 1 písm. a), d), §12

odst. 4, §13 odst. 3). Konkrétně se jednalo o přípravu a převzetí zastoupení a podání žaloby. Náhrada každého žalobců tedy činila 6 752,- Kč. Žalobcům nebyla přiznána požadovaná náhrada v souvislosti s prohlídkou v místě předmětné stavby 26. 12. 2011, neboť nebylo zjištěno, že by se jednalo o důvodně vynaložené náklady řízení. Po tomto datu žalobci neučinili ve věci žádné podání, s kterým by tato prohlídka souvisela.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. 5. 2012

JUDr. Jana Jedličková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Dana Janků